

ligt i vore Dage at løse Forbindelsen mellem Valuta- og Seddelpolitikken paa den ene Side og den almindelige økonomiske Politik, der føres i Landet, paa den anden Side.

Naar Mindretallet dette til Trods ikke ser sig i Stand til at medvirke til Gennemførelsen af det nu foreliggende Lovforslag, saaledes som dette fremtræder i den af Udvalgsflertallet foreslaaede Form, skyldes dette to Omstændigheder, nemlig for det første det foreliggende Lovforslags Tendens i forskellige Retninger og for det andet, at Regeringen ikke har villet medvirke til Landmandsbankens Overgang til en privat Bank.

Hvad nu det førstnævnte Forhold angaar, er det Mindretallets Opfattelse, at Forslaget i alt for høj Grad giver Handelsministeren i hans Egenskab af kgl. Bankkommissær i Forbindelse med den af Kongen udnævnte Direktør en øget Indflydelse paa Bankens Ledelse og hele Politik. Mindretallet er af den Opfattelse, at Seddelbankens Karakter af en selvstændig og selvstyrende Institution i for høj Grad tilsidesættes ved den Indflydelse, Forslaget tillægger Handelsministeren og den kongevalgte Direktør; Mindretallet har derfor ønsket en øget Indflydelse henlagt til Bankens egne Organer, baade Repræsentantskabet og Bestyrelsen, hvorhos man endvidere kunde ønske, at Fremgangsmaaden ved Valget af Repræsentantskabets Medlemmer aabnede større Sikkerhed for, at dette kommer til at rumme typiske Repræsentanter for det Erhvervsliv, for hvis Skyld det hele jo dog i sidste Instans gøres. Den Mulighed for en alsidig Erhvervsrepræsentation i Repræsentantskabet, der aabnes Adgang til i Forslagets § 4 c., er efter Mindretallets Opfattelse for usikker — ogsaa efter Gennemførelsen af det af Flertallet under Nr. 6 oprindeligt af nærværende Mindretal stillede Ændringsforslag, hvorefter Handelsministeren ikke faar nogen Ret til at afgøre, om visse nyvalgte Medlemmer til Repræsentantskabet opfylder de stillede Valgbarhedsbetingelser, deriblandt Kravet om indgaaende Indsigt i Erhvervsforhold.

Hvad Rigsdagens direkte Repræsenta-

tion i Bankens Repræsentantskab angaar, har Mindretallet oprindeligt af principielle Grunde næret nogen Betænkelse herved ud fra den almindelige Betragtning, at Rigsdagens Opgave er at lovgive og ikke at administrere. Da Mindretallet imidlertid erkender, at en Forbindelse maa tilvejebringes mellem Valuta- og Seddelpolitikken og Landets almindelige Politik, og da Mindretallet endvidere som allerede nævnt ikke har anset det for ønskeligt, at Administrationschefen: Handelsministeren i sin Egenskab af kgl. Bankkommissærs Indflydelse paa Bankens Ledelse og Politik faar det Omfang, Forslaget tilsigter, har man — ogsaa med Hensyn til Samarbejde mellem Rigsdag og Seddelbank er gjort i vort Naboland Sverige — ikke ment det rigtigt at stille Ændringsforslag til de foreslaaede Bestemmelser.

Under Udvalgsarbejdet har Mindretallet bestræbt sig for at vinde Ørenlyd for Betragtninger i Overensstemmelse med ovenstaaende og har allerede i Rigsdags-samlingen 1934—35 stillet en Række Ændringsforslag, der dels giver Udtryk for de ovenfor fremførte Synspunkter, dels tager Sigte paa Ændringer af rent saglig Karakter. Da Flertallet imidlertid kun i meget begrænset Omfang — saaledes med Hensyn til Nr. 6, 19 og 30 i de af Flertallet stillede Ændringsforslag — har imødekommet Mindretallet, stiller dette de nedenanførte Ændringsforslag, der væsentlig er de samme, som er bragt frem til Forhandling i Udvalget ogsaa i Fjor. Af disse Ændringsforslag tager navnlig Nr. 5, 7, 9, 10, 13 og 15 Sigte paa at søge en anden Fordeling af Indflydelsen end Forslagets gennemført, medens de øvrige Ændringer er rent tekniske, nogle endog rent formelle, og Mindretallet forbeholder sig at gøre nærmere Rede herfor i Salen, ligesom man ogsaa i Salen vil redegøre for de af Flertalsændringerne, Mindretallet kan tiltræde.

Naar Mindretallet under Udvalgsbehandlingen har ønsket at begrænse Statens direkte Indflydelse paa Seddelbankens Ledelse og Politik, hænger dette ogsaa sammen med, at det, som allerede nævnt, ikke